

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

21 ianuarie 2021 *

„Recurs – Acces la documentele instituțiilor Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 – Articolul 10 – Refuzul accesului – Acțiune în fața Tribunalului Uniunii Europene împotriva unei decizii a Parlamentului European de refuz al accesului la un document – Divulgarea documentului adnotat de către un terț ulterior introducerii acțiunii – Nepronunțare asupra fondului de către Tribunal ca urmare a dispariției interesului de a exercita acțiunea – Eroare de drept”

În cauza C-761/18 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 3 decembrie 2018,

Päivi Leino-Sandberg, cu domiciliul în Helsinki (Finlanda), reprezentată de O. W. Brouwer și B. A. Verheijen, avocatul, și S. Schubert, Rechtsanwalt,

recurentă,

susținută de:

Republica Finlanda, reprezentată de M. Pere, în calitate de agent,

Regatul Suediei, reprezentat inițial de A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg și H. Eklinder, ulterior de C. Meyer-Seitz, H. Shev și H. Eklinder, în calitate de agenți,

interveniente în recurs,

cealaltă parte din procedură fiind:

Parlamentul European, reprezentat de C. Burgos, I. Anagnostopoulou și L. Vétillard, în calitate de agenți,

pârât în primă instanță,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos și I. Jarukaitis (raportor), judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 iulie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, doamna Päivi Leino-Sandberg solicită anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 20 septembrie 2018, Leino-Sandberg/Parlamentul (T-421/17, nepublicată, denumită în continuare „ordonanța atacată”, EU:T:2018:628), prin care acesta a statuat că nu mai era necesar să se pronunțe cu privire la acțiunea sa având ca obiect anularea deciziei A(2016) 15112 a Parlamentului European din 3 aprilie 2017 (denumită în continuare „decizia în litigiu”), prin care i s-a refuzat acordarea accesului la decizia A(2015) 4931 a Parlamentului European din 8 iulie 2015, adresată domnului Emilio De Capitani.

Istoricul litigiului

- 2 Recurenta, profesoară de drept internațional și de drept european la University of Eastern Finland (Universitatea din Finlanda Orientală), a prezentat Parlamentului, în cadrul a două proiecte de cercetare referitoare la transparența în discuțiile trilaterale, o cerere de acces la documente ale acestei instituții. În acest context, ea a solicitat în mod specific să aibă acces la decizia A(2015) 4931 a Parlamentului European din 8 iulie 2015 prin care s-a refuzat să i se acorde domnului De Capitani accesul integral la documentele LIBE-2013-0091-02 și LIBE-2013-0091-03 [denumită în continuare „decizia A(2015) 4931” sau „documentul solicitat”]. Prin această decizie, Parlamentul i-a refuzat în esență domnului De Capitani accesul la a patra coloană din două tabele întocmite în cadrul discuțiilor trilaterale în curs la acea dată.
- 3 Decizia menționată a făcut obiectul unei acțiuni în anulare introduse de domnul De Capitani, înregistrată la grefa Tribunalului la 18 septembrie 2015 cu numărul de cauză T-540/15. Între timp, domnul De Capitani a făcut public acest document prin punerea lui la dispoziție online pe un blog (denumit în continuare „documentul în litigiu”).
- 4 Prin decizia în litigiu, Parlamentul i-a refuzat recurenteii accesul la documentul solicitat, pentru motivul că, întrucât acesta era contestat de destinatarul său în fața Tribunalului, iar procedura jurisdicțională era încă în curs, divulgarea sa ar aduce atingere protecției procedurilor judiciare, consacrată la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).
- 5 Prin Hotărârea din 22 martie 2018, De Capitani/Parlamentul (T-540/15, EU:T:2018:167), Tribunalul a anulat decizia A(2015) 4931.

Procedura în fața Tribunalului și ordonanța atacată

- 6 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 6 iulie 2017, recurenta a introdus o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu. Republica Finlanda și Regatul Suediei au formulat cereri de intervenție în procedură în susținerea concluziilor recurenteii.

- 7 La 14 noiembrie 2017, printr-o măsură de organizare a procedurii adoptată în temeiul articolului 89 din regulamentul său de procedură, Tribunalul a solicitat recurenteii, printre altele, să indice dacă se consideră satisfăcută de faptul că putea să consulte documentul în litigiu pe internet. La 27 martie 2018, prin înscris separat depus la grefa Tribunalului în temeiul articolului 130 alineatul (2) din acest regulament de procedură, Parlamentul a formulat o cerere de nepronunțare asupra fondului cauzei.
- 8 La 20 aprilie 2018, recurenta a depus la grefa Tribunalului observațiile sale privind cererea de nepronunțare asupra fondului cauzei, solicitând Tribunalului respingerea acestei cereri.
- 9 Prin ordonanța atacată, Tribunalul a statuat că nu mai era necesar să se pronunțe asupra fondului acțiunii recurenteii, din moment ce, ca urmare a divulgării documentului în litigiu pe internet, acțiunea menționată rămăsese fără obiect. Tribunalul a exclus aplicarea jurisprudenței potrivit căreia un reclamant poate să își păstreze interesul de a solicita anularea unui act al unei instituții a Uniunii pentru a permite să se evite ca nelegalitatea de care se pretinde că este afectat să se repete în viitor. Potrivit Tribunalului, refuzul Parlamentului era specific cauzei și ad-hoc.

Concluziile părților în fața Curții

- 10 Prin recursul formulat, recurenta solicită Curții:
 - anularea ordonanței atacate;
 - soluționarea definitivă a litigiului;
 - obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată și
 - obligarea intervenientelor să suporte propriile cheltuieli de judecată.
- 11 Republica Finlanda solicită Curții:
 - anularea ordonanței atacate și
 - trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului.
- 12 Regatul Suediei solicită Curții:
 - anularea ordonanței atacate și
 - soluționarea definitivă a litigiului.
- 13 Parlamentul solicită Curții:
 - respingerea recursului și
 - obligarea recurenteii la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 14 În susținerea recursului formulat, recurenta invocă două motive. Prin intermediul primului motiv, ea reproșează Tribunalului că a concluzionat că acțiunea rămăsese fără obiect și că nu mai era necesar să se pronunțe asupra fondului. Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta critică Tribunalul că a statuat că publicarea documentului în litigiu de către un terț determinase pierderea interesului său de a exercita acțiunea.

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

- 15 Prin intermediul primului motiv, care cuprinde două critici, recurenta susține în esență că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că publicarea documentului în litigiu pe internet de către destinatarul acestuia a făcut ca acțiunea în primă instanță să rămână fără obiect.
- 16 Recurenta susține, pe de o parte, că Tribunalul a încălcat principiul care decurge din Hotărârea din 4 septembrie 2018, ClientEarth/Comisia (C-57/16 P, EU:C:2018:660), potrivit căruia un litigiu își păstrează obiectul atunci când, în pofida publicării documentelor solicitate, instituția care refuzase inițial accesul la aceste documente nu își retrage decizia. Or, în speță, Parlamentul nu ar fi retras decizia în litigiu.
- 17 Pe de altă parte, recurenta reproșează Tribunalului că a aplicat un criteriu prea strict și incorect, întrucât s-a limitat să verifice dacă ea putea, „în deplină legalitate”, să utilizeze documentul în litigiu ca urmare a publicării acestuia de către domnul De Capitani pe blogul său. Astfel, deși domnul De Capitani însuși indicase că versiunea publicată a documentului solicitat era „o versiune subliniată/adnotată de [el]”, recurenta subliniază că, în calitatea sa de cercetătoare ținută de respectarea standardelor academice de calitate, de obiectivitate și de etică, ar avea obligația să utilizeze numai informații obținute din surse autentice. Pe de altă parte, din obiectul Regulamentului nr. 1049/2001 nu ar reieși că acesta din urmă trebuie să fie interpretat în sensul că publicarea unui document de către un terț se poate substitui accesului public acordat de instituția în cauză în temeiul acestui regulament.
- 18 Guvernele finlandez și suedez susțin argumentația recurteii și consideră că obiectul acțiunii nu a dispărut.
- 19 În special, guvernul finlandez arată că, potrivit cunoștințelor sale, Curtea nu a considerat niciodată că divulgarea unui document de către un terț este relevantă pentru a aprecia dacă interesul unui reclamant persistă într-o cauză referitoare la aplicarea Regulamentului nr. 1049/2001. Acest guvern susține, în plus, că situațiile în discuție în cauzele în care s-a dat Ordonanța din 11 decembrie 2006, Weber/Comisia (T-290/05, nepublicată, EU:T:2006:381), respectiv s-au pronunțat Hotărârea din 3 octombrie 2012, Jurašinović/Consiliul (T-63/10, EU:T:2012:516), și Hotărârea din 15 octombrie 2013, European Dynamics Belgium și alții/EMA (T-638/11, nepublicată, EU:T:2013:530), la care s-a referit Tribunalul la punctul 27 din ordonanța atacată, se disting de situația în discuție în speță.
- 20 La rândul său, Parlamentul solicită respingerea primului motiv de recurs.
- 21 Pe de o parte, Parlamentul subliniază că faptele care stau la baza prezentei cauze și cele care au condus la pronunțarea Hotărârii din 4 septembrie 2018, ClientEarth/Comisia (C-57/16 P, EU:C:2018:660), sunt diferite și că raționamentul urmat de Curte în hotărâre nu poate fi transpus în prezenta cauză. Singurul punct comun al hotărârii menționate și al prezentei cauze ar fi faptul că instituția în discuție nu a retras decizia în litigiu.

- 22 Pe de altă parte, Parlamentul susține că argumentul referitor la standardele de calitate și la imposibilitatea unui cadru universitar de a se baza pe cercetări pe internet nu a fost invocat în fața Tribunalului. Prin urmare, ar fi vorba despre un motiv nou care extinde obiectul litigiului și care, prin urmare, trebuie respins ca inadmisibil.
- 23 De asemenea, Parlamentul arată că Tribunalul nu a constatat că publicarea documentului în litigiu de către domnul De Capitani se putea substitui în mod valabil accesului public și nici măcar nu a examinat acest aspect, ci doar a apreciat dacă recurenta îl putea utiliza în deplină legalitate în scopul activității sale universitare.
- 24 În plus, în ceea ce privește afirmația guvernului finlandez potrivit căreia recurenta nu ar putea avea o certitudine deplină în ceea ce privește legitimitatea publicării și a utilizării documentului în litigiu, Parlamentul susține că aceasta nu a exprimat niciodată îndoieli cu privire la faptul că domnul De Capitani, destinatar al documentului solicitat, era într-adevăr persoana care publicase documentul în litigiu. Parlamentul consideră că nu există nicio îndoială cu privire la acest aspect.
- 25 În sfârșit, Parlamentul subliniază că, contrar celor sugerate de guvernul finlandez, din jurisprudența citată în ordonanța atacată reiese că Tribunalul a definit un criteriu general atunci când a statuat că o acțiune în anulare a unei decizii de refuz al accesului la documente rămâne fără obiect în cazul în care un terț a acordat acces la aceste documente, întrucât solicitantul poate astfel să aibă acces la documentele menționate și să le utilizeze în mod legal, în mod similar situației în care le-ar fi obținut ca urmare a unei cereri introduse în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001.

Aprecierea Curții

- 26 Prin intermediul primului motiv, recurenta, susținută de guvernele finlandez și suedez, arată în esență că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a statuat că acțiunea rămăsese fără obiect. Pe de o parte, într-o primă critică, ea susține că, întrucât Parlamentul nu a retras decizia în litigiu, acțiunea își păstra obiectul. Pe de altă parte, în cadrul unei a doua critici, ea susține că Tribunalul a aplicat un criteriu prea strict și incorect, întrucât s-a limitat să verifice dacă aceasta putea utiliza în mod legal documentul în litigiu ca urmare a divulgării sale de către un terț pe internet, într-o versiune adnotată și subliniată, în condițiile în care calitatea sa de cercetătoare universitară i-ar impune să utilizeze doar informații obținute din surse autentice.
- 27 În ceea ce privește cauza de inadmisibilitate expusă la punctul 22 din prezenta hotărâre, întemeiată pe faptul că a doua critică nu a fost invocată în fața Tribunalului, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, a permite unei părți să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care nu l-a invocat în fața Tribunalului ar echivala cu a-i permite să sesizeze Curtea cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost investit Tribunalul. În cadrul unui recurs, competența Curții este limitată, în principiu, la analiza aprecierii realizate de Tribunal în privința motivelor dezbătute în fața sa. Cu toate acestea, un argument care nu a fost invocat în primă instanță nu constituie un motiv nou, inadmisibil în stadiul recursului, dacă nu constituie decât dezvoltarea unei argumentații expuse deja în cadrul unui motiv prezentat în cererea introductivă în fața Tribunalului (Hotărârea din 10 aprilie 2014, Areva și alții/Comisia, C-247/11 P și C-253/11 P, EU:C:2014:257, punctele 113 și 114, precum și jurisprudența citată).
- 28 În speță, este necesar să se arate că recurenta a susținut în esență, la punctul 3 din observațiile sale privind cererea de nepronunțare asupra fondului cauzei prezentate în fața Tribunalului, că nu se poate considera că un document a făcut obiectul unei „publicări” ca atare atunci când a fost divulgat pe internet de un particular, întrucât o astfel de divulgare nu este comparabilă cu accesul acordat la acesta de către instituție sau cu publicarea sa de către această instituție.

- 29 Prin urmare, chiar dacă recurenta nu a menționat în mod expres în primă instanță că, în calitatea sa de cercetătoare ținută de respectarea standardelor academice de calitate și de obiectivitate, are obligația să utilizeze numai informații obținute din surse autentice, a doua critică, întemeiată pe faptul că Tribunalul a aplicat un criteriu prea strict și incorect, întrucât s-a întemeiat pe faptul că recurenta putea utiliza în mod legal documentul în litigiu ca urmare a publicării acestuia de către un terț, este dezvoltarea argumentației pe care ea a expus-o în fața Tribunalului.
- 30 În aceste condiții, a doua critică din cadrul primului motiv este admisibilă.
- 31 În ceea ce privește temeinicia primului motiv, trebuie arătat că, la punctul 27 din ordonanța atacată, Tribunalul a amintit jurisprudența sa potrivit căreia „o acțiune în anulare a unei decizii de refuz al accesului la documente [rămâne fără] obiect atunci când un terț a acordat acces la documentele în discuție, solicitantul putând să aibă acces la aceste documente și să le utilizeze în mod legal, în mod similar situației în care le-ar fi obținut ca urmare a cererii pe care o introdusese în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001”. În plus, la punctul 28 din această ordonanță, Tribunalul a constatat că jurisprudența respectivă se aplica cu atât mai mult în speță, „dat fiind că o versiune completă a documentului [în litigiu] [fusesse] pusă la dispoziție de însuși destinatarul documentului, ceea ce înseamnă că nu [există] nicio îndoială că solicitanta o putea utiliza în deplină legalitate în scopul activității sale universitare”.
- 32 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în raport cu obiectul acțiunii, interesul unui reclamant de a exercita acțiunea trebuie să existe la momentul formulării acesteia, sub sancțiunea inadmisibilității. Acest obiect al litigiului trebuie să continue să existe, ca și interesul de a exercita acțiunea, până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea nepronunțării asupra fondului, ceea ce presupune ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a formulat-o (Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia, C-239/12 P, EU:C:2013:331, punctul 61, Hotărârea din 23 noiembrie 2017, Bionorica și Diapharm/Comisia, C-596/15 P și C-597/15 P, EU:C:2017:886, punctele 84 și 85, Hotărârea din 6 septembrie 2018, Bank Mellat/Consiliul, C-430/16 P, EU:C:2018:668, punctul 50, precum și Hotărârea din 17 octombrie 2019, Alcogroup și Alcodis/Comisia, C-403/18 P, EU:C:2019:870, punctul 24).
- 33 În speță, trebuie să se constate că, deși documentul în litigiu a fost divulgat de un terț, decizia în litigiu nu a fost retrasă în mod formal de Parlament, astfel încât litigiul, contrar celor statuate de Tribunal, în special la punctele 27 și 28 din ordonanța atacată, și-a păstrat obiectul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 septembrie 2018, ClientEarth/Comisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, punctul 45 și jurisprudența citată).
- 34 În consecință, pentru a verifica dacă Tribunalul ar fi trebuit să se pronunțe cu privire la fondul acțiunii, trebuie să se examineze, în conformitate cu jurisprudența Curții amintită la punctul 32 din prezenta hotărâre, dacă recurenta putea încă să invoce, în pofida acestei divulgări, un interes de a exercita acțiunea, ceea ce presupune să se stabilească dacă recurenta a obținut, prin divulgarea menționată, satisfacție deplină în raport cu obiectivele pe care le urmărea prin cererea sa de acces la documentul în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 septembrie 2018, ClientEarth/Comisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, punctul 47).
- 35 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că, deși este adevărat că interesul de a exercita acțiunea, care trebuie să continue să existe până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea nepronunțării asupra fondului, constituie o condiție procedurală independentă de dreptul material aplicabil fondului unui litigiu, el nu poate fi totuși disociat de acest drept, întrucât existența interesului de a exercita acțiunea se apreciază în raport cu cererea materială care a fost formulată în cererea de sesizare a instanței.

- 36 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu considerentul (1) al Regulamentului nr. 1049/2001, acesta se înscrie în voința legiuitorului Uniunii, exprimată la articolul 1 al doilea paragraf TUE, de a marca o nouă etapă în procesul de creare a unei uniuni tot mai profunde între popoarele Europei, în cadrul căreia deciziile se iau cu respectarea deplină a principiului transparenței și cât mai aproape cu putință de cetățeni (Hotărârea din 4 septembrie 2018, ClientEarth/Comisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, punctul 73 și jurisprudența citată).
- 37 Acest obiectiv fundamental al Uniunii este de asemenea reflectat, pe de o parte, de articolul 15 alineatul (1) TFUE, care prevede printre altele că instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii acționează respectând în cel mai înalt grad principiul transparenței, principiu reafirmat de asemenea la articolul 10 alineatul (3) TUE și la articolul 298 alineatul (1) TFUE, și, pe de altă parte, de consacrară, la articolul 42 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a dreptului de acces la documente (Hotărârea din 4 septembrie 2018, ClientEarth/Comisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, punctul 74 și jurisprudența citată).
- 38 Din această perspectivă, Regulamentul nr. 1049/2001 urmărește, astfel cum se arată în considerentul (4) și la articolul 1, conferirea către public a unui drept de acces la documentele instituțiilor care să fie cât mai larg posibil (Hotărârea din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, EU:C:2008:374, punctul 33).
- 39 În acest scop, articolul 2 din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede la alineatul (1) că „[o]rice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul social într-un stat membru are drept de acces la documentele instituțiilor, sub rezerva principiilor, condițiilor și limitelor definite de prezentul regulament”, și adaugă, la alineatul (4), că, „[f]ără a aduce atingere articolelor 4 și 9 [din acest regulament], documentele devin accesibile publicului fie printr-o cerere scrisă, fie direct, în formă electronică sau prin intermediul unui registru”.
- 40 Astfel, acest regulament stabilește, pe de o parte, dreptul, în principiu, al oricărei persoane de a avea acces la documentele unei instituții și, pe de altă parte, obligația, în principiu, a unei instituții de a acorda accesul la documentele sale.
- 41 Articolul 4 din regulamentul menționat enumeră limitativ excepțiile de la dreptul de acces la documentele instituțiilor, pe baza cărora acestea din urmă pot refuza accesul la un document, pentru a evita ca divulgarea sa să aducă atingere unuia dintre interesele protejate prin acest articol 4 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Jurašinović/Consiliul, C-576/12 P, EU:C:2013:777, punctul 44 și jurisprudența citată).
- 42 Cât despre articolul 10 din același regulament, care privește modalitățile de acces la documente pe baza unei cereri, el prevede la alineatul (1) că acest acces „se exercită fie prin consultare la fața locului, fie prin eliberarea unei copii, inclusiv, dacă este necesar, a unei copii electronice, în funcție de preferința solicitantului”.
- 43 În plus, trebuie să se arate că articolul 10 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede că „instituția își poate îndeplini obligația de a acorda accesul la documente prin informarea solicitantului cu privire la modalitățile de obținere a documentului solicitat”, însă numai „[î]n cazul în care conținutul unui document a fost deja divulgat de instituția în cauză și acesta este ușor accesibil pentru solicitant”.
- 44 Astfel, prin informarea solicitantului cu privire la modalitățile de obținere a unui document solicitat, care a fost deja divulgat de instituția în cauză, aceasta își îndeplinește obligația de a acorda accesul la documentul respectiv ca și cum l-ar fi comunicat ea însăși în mod direct solicitantului. O asemenea informare constituie, astfel, o cerință prealabilă esențială pentru confirmarea caracterului exhaustiv, a integrității și a utilizării legale a documentului solicitat.

- 45 În schimb, nu se poate considera că instituția în cauză și-a îndeplinit obligația de a acorda accesul la un document prin simplul fapt că documentul respectiv a fost divulgat de un terț și că reclamantul a luat cunoștință de acesta.
- 46 Astfel, spre deosebire de situația în care instituția în cauză a divulgat ea însăși un document, permițând astfel solicitantului să ia cunoștință de acesta și să îl utilizeze în mod legal, fiind asigurat în același timp cu privire la caracterul exhaustiv și la integritatea documentului respectiv, nu se poate considera că un document divulgat de un terț constituie un document oficial sau exprimă poziția oficială a unei instituții, în lipsa unei aprobări univoce a acestei instituții, potrivit căreia documentul obținut provine de la aceasta și exprimă poziția sa oficială.
- 47 Dacă s-ar reține poziția apărută de Parlament și adoptată de Tribunal, o instituție ar fi exonerată de obligația sa de a acorda accesul la documentul solicitat, chiar dacă niciuna dintre condițiile care îi permit să evite această obligație, prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001, nu ar fi îndeplinită.
- 48 Prin urmare, într-o situație precum cea din speță, în care recurenta a obținut doar acces la documentul în litigiu divulgat de un terț și în care Parlamentul continuă să îi refuze accesul la documentul solicitat, nu se poate considera că recurenta a obținut accesul la acest din urmă document, în sensul Regulamentului nr. 1049/2001, nici că, prin urmare, și-a pierdut interesul de a solicita anularea deciziei în litigiu doar ca urmare a acestei divulgări. Dimpotrivă, într-o asemenea situație, recurenta păstrează un interes real de a obține accesul la o versiune autenticată a documentului solicitat, în sensul articolului 10 alineatele (1) și (2) din acest regulament, care garantează că instituția respectivă este autorul acestuia și că documentul menționat exprimă poziția sa oficială.
- 49 În consecință, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept la punctele 27 și 28 din ordonanța atacată, prin faptul că a asimilat divulgarea unui document de către un terț divulgării de către instituția în cauză a documentului solicitat, în sensul Regulamentului nr. 1049/2001, și prin faptul că a dedus, la punctul 37 din această ordonanță, că nu mai era necesar să se pronunțe cu privire la acțiunea recurente, pentru motivul că, întrucât documentul a fost divulgat de un terț, recurenta putea să aibă acces la acesta și să îl utilizeze în mod legal, în mod similar situației în care l-ar fi obținut ca urmare a admiterii unei cereri introduse în temeiul acestui regulament.
- 50 Rezultă din ceea ce precedă că trebuie să se admită primul motiv de recurs și să se anuleze ordonanța atacată, fără a fi necesară examinarea celorlalte argumente ale acestui motiv și nici a celui de al doilea motiv de recurs.

Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

- 51 Conform articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care anulează decizia Tribunalului, Curtea poate fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia.
- 52 În speță, întrucât Tribunalul a admis cererea de nepronunțare asupra fondului formulată de Parlament fără să fi examinat acțiunea reclamantei pe fond, Curtea consideră că litigiul nu este în stare de judecată. În consecință, se impune trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 53 Întrucât cauza este trimisă spre rejudecare Tribunalului, cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Ordonanța Tribunalului Uniunii Europene din 20 septembrie 2018, Leino-Sandberg/Parlamentul (T-421/17, nepublicată, EU:T:2018:628).**
- 2) **Trimite cauza spre rejudecare Tribunalului Uniunii Europene.**
- 3) **Cererile privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.**

Semnături